

Arrest

nr. 78 975 van 11 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Bengalese nationaliteit te zijn, op 7 februari 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 januari 2012 en 26 januari 2012 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 juni 2010 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Op 2 juli 2010 werd de aanvraag van verzoekers overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 22 september 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van beide verzoekers een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arresten nr. 71 974 en 71 975 verwierp de Raad het beroep van verzoekers en werden hen opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 13 januari 2012 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 17 januari 2012 nam de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker ten aanzien van verzoeker. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 26 januari 2012 nam de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker ten aanzien van verzoekster. Dit is de tweede bestreden beslissing.

Op 15 februari 2012 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 januari 2012 onontvankelijk verklaard.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 (*sic* 36) van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de formele motiveringsplicht.

Verzoekers stellen dat er geen rekening werd gehouden met hun procedure tot regularisatie op medische gronden. Ze stellen dat er tot op heden nog geen beslissing is genomen, terwijl het resultaat van deze procedure hen een beperkt of onbeperkt verblijfsrecht kan opleveren. Door de bestreden beslissingen worden zij in de onmogelijkheid gesteld om het antwoord van deze procedure af te wachten. Verder poneren verzoekers dat het uitvaardigen van een dergelijk bevel tijdens een hangende aanvraag tot regularisatie niet wettig is. Tot slot menen verzoekers dat de verwerende partij had moeten motiveren waarom een dergelijk bevel genomen werd terwijl er een regularisatieaanvraag hangende was.

Wat de aangevoerde schending van 'het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur' betreft, stelt de Raad vast dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Verzoekers verwijzen in zeer algemene bewoordingen naar 'het algemeen rechtsbeginsel van goed bestuur' zonder te preciseren welk beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden. Het is niet aan de Raad om uit die uiteenzetting een middel te distilleren. Aldus kan de aangebrachte uiteenzetting niet als ontvankelijk middel worden gezien.

De Raad stelt vast dat verzoekers geen belang meer hebben bij het aangevoerde middel in zoverre zij stellen dat zij door de bestreden beslissingen in de onmogelijkheid worden gesteld om het antwoord op hun regularisatieaanvraag af te wachten en waar zij stellen dat dergelijke procedure hen mogelijks een beperkt of onbeperkt verblijf kan opleveren, nu uit de stukken van het administratief dossier is gebleken dat deze regularisatieaanvraag op 15 februari 2012 onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers hebben aldus een antwoord gekregen en het is duidelijk dat deze procedure hen geen verblijfsrecht oplevert.

Waar verzoekers stellen dat het uitvaardigen van een dergelijk bevel tijdens een hangende aanvraag tot regularisatie niet wettig is, stelt de Raad vast dat hun kritiek niet in overeenstemming is met de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoekers geven niet aan op grond van welke wettelijke bepalingen of algemeen rechtsbeginsel het onwettig zou zijn om een dergelijk bevel uit te vaardigen tijdens een hangende regularisatieaanvraag. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

In zoverre verzoekers menen dat de formele motiveringsplicht werd geschonden doordat de bestreden beslissingen niet motiveren waarom er een bevel werd genomen terwijl er nog een regularisatieaanvraag hangende was, wijst de Raad op wat volgt:

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen,

zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en naar het feit dat de asielpcedure van verzoekers definitief beëindigd werd, alsook naar het gegeven dat verzoekers niet over de vereiste binnenkomstdocumenten beschikken. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die verzoekers zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissingen onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

Verder wordt aangestipt dat het louter indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen enkele invloed heeft op de verblijfsstatus van verzoekers (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Bijgevolg diende de verwerende partij niet te motiveren waarom zij is overgegaan tot het nemen van een bevel terwijl er een regularisatieaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet was ingediend. Met hun betoog maken verzoekers geen schending van de formele motiveringsplicht aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Verzoekers verwijzen naar een vroegere administratieve praktijk van de verwerende partij inzake hangende aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van het (oude) artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet. Zij stellen dat nergens wordt uiteengezet waarom deze praktijk op heden niet meer wordt toegepast.

In zoverre verzoekers de schending aanvoeren van het rechtszekerheidsbeginsel, komen zij niet verder dan enkele vage beweringen die op geen enkele wijze worden aangetoond. Zoals reeds gesteld in het eerste middel heeft het louter indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen enkele invloed heeft op de verblijfsstatus van verzoekers (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Verzoekers tonen niet aan dat er een administratieve praktijk bestaat die hen verhindert dat hen een bevel wordt gegeven. Ook de verwijzing naar een administratieve praktijk in toepassing van het (oud) artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet wordt geenszins aangetoond. Het betoog van verzoekers laat niet toe te besluiten tot een schending van het rechtszekerheidsbeginsel. Evenmin maken verzoekers met hun betoog aannemelijk dat de motiveringsplicht zou zijn geschonden, aangezien nergens wordt aangetoond dat de beweerd administratieve praktijk bestond. De verwijzing naar de rechtspraak van de Raad van State toont geenszins aan dat de verwerende partij ten gevolge van de vermelde arresten geen bevel meer heeft gegeven wanneer er een regularisatieaanvraag hangende was.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van de motiveringsplicht.

Verzoekers verwijzen naar hun medische problemen en stellen dat zij in hun land van herkomst niet over de noodzakelijke medische opvolging zullen kunnen beschikken. Zij menen dan ook dat hen terugsturen naar hun land van herkomst zonder het resultaat van de medische regularisatieprocedure af te wachten een schending zal vormen van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoekers nalaten uiteen te zetten waaruit de schending van de aangevoerde motiveringsplicht zou bestaan. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Daargelaten de vraag of verzoekers nog belang hebben bij hun middel waar ze stellen dat hen terugsturen naar hun land van herkomst zonder het resultaat van de medische regularisatieprocedure af te wachten een schending zal vormen van artikel 3 van het EVRM, nu blijkt dat de medische regularisatieprocedure ondertussen beëindigd is middels een beslissing houdende de onontvankelijkheid van hun aanvraag en dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers inmiddels een nieuwe aanvraag om medische regularisatie hebben ingediend of dat ze de beslissing van 15 februari 2012 hebben aangevochten, stelt de Raad vast wat volgt:

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

In casu beroepen verzoekers zich op de medische situatie van hun dochtertje en van verzoekster. Wat de medische situatie van hun dochtertje betreft, blijkt uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald uit het medisch attest dat verzoekers hebben voorgelegd dat er momenteel geen specifieke behandeling nodig is voor de medische problematiek. Een opvolging volstaat onder de vorm van een jaarlijkse controle. Aldus tonen verzoekers op dit punt niet aan waarin de schending van artikel 3 van het EVRM zou bestaan bij hun terugkeer. Wat de situatie van verzoekster betreft, blijkt uit het medisch attest dat zij voorlegt dat ze last heeft van spanningshoofdpijn. Uit het bijgevoegde verslag blijkt dat verzoekster dit reeds heeft sinds haar 10 jaar en dat ze dit dus ook al had in Bangladesh. Verder blijkt dat verzoekster enkel medicatie dient te nemen. Met haar verwijzing naar een uittreksel uit een niet nader genoemd rapport toont verzoekster geenszins aan dat ze deze medicatie niet in Bangladesh zal kunnen verkrijgen, evenmin toont verzoekster met haar betoog aan dat het terugsturen naar haar land van herkomst een schending van artikel 3 van het EVRM zal uitmaken, nu duidelijk blijkt dat verzoekster al jaren dezelfde symptomen heeft en ze hier al jaren mee leefde in Bangladesh. Verzoekers maken met hun vaag betoog geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU